

N:o 52.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 6 maj 1891.
— — — — Andra Kammaren — 6 — — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående en väganläggning mellan Wistträsk och Glommersträsk.

(Statsutskottets utlåtande n:o 44.)

Till Konungen.

Uti en den 20 sistlidne mars till Riksdagen aflåten proposition (n:o 52) har Eders Kongl. Maj:t, under åberopande af ett propositionen bifogadt utdrag af protokollet öfver civilärenden för nämnda dag, föreslagit Riksdagen medgifva att från af Riksdagen till vägbyggnader anvisade medel anslag må till den i statsrådsprotokollet omförmälda väganläggningen mellan Wistträsk och Glommersträsk kunna anvisas utan iakttagande af det för vägbyggnadsfondens anlåtande i allmänhet stadgade vilkor att statsbidraget icke må utgå med högre belopp än två tredjedelar af den för väganläggningen beräknade kostnaden.

Den utredning, som i Eders Kongl. Maj:ts förevarande proposition blifvit framlagd angående behofvet af väg mellan Wistträsk och Glom-

mersträsk, gifver enligt Riksdagens uppfattning vid handen, att anläggandet af berörda väg är af stor vikt.

Visserligen är någon bestämd plan för ifrågavarande vägarbete ännu icke fastställd, men af hvad som blifvit anfördt vid ärendets föredragning inför Eders Kongl. Maj:t inhemtas, att enligt väg- och vattenbyggnadsstyrelsens beräkning vägen, hvilken styrelsen ansett icke böra makadamiseras, skulle kunna byggas för en kostnad af 222,100 kronor, medan deremot chefen för generalstaben, som lika med Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i Norrbottens län yttrat sig för vägens makadamisering, uppskattat kostnaden till 312,000 kronor, samt att statsrådet och chefen för civildepartementet såsom sin åsigt uttalat, dels att makadamisering af hela vägen icke borde ifrågakomma utan blott af sådana sträckor, der detta för vägens framtida bestånd möjligen skulle befinnas alldeles oundgängligt, och dels att vägen antagligen kunde färdigbyggas, om för detta ändamål omkring 75,000 kronor finge årligen under tre år tagas i anspråk från vägbyggnadsfonden. På grund af hvad sålunda förekommit har Riksdagen ansett sig kunna med visshet antaga, att kostnaden för företaget skall komma att hållas inom de af departementschefen angifna gränser.

Riksdagen anser sig emellertid icke böra lemna oanmärkt, att en vägförbindelse mellan omförmälda båda orter säkerligen blifver till icke ringa gagn för de trakter, vägen kommer att genomgå, och att det med hänsyn härtill synes, som om de vägbyggnadsskyldiges i orten fullständiga frikallelse från hvarje bidrag till vägens byggande och dennas anläggning endast med statsmedel skulle från det allmännas sida innebära en större uppoftning än förhållandena med skäl kräfva. Att såsom oeftergifligt vilkor för vägens anläggning fordra de närboendes deltagande i kostnaderna synes Riksdagen å andra sidan icke heller lämpligen kunna ifrågakomma, då här utan tvifvel föreligger ett särskildt undantagsförhållande. Riksdagen anser sig därför böra inskränka sig till det uttalande, att för de delar af väganläggningen, med afseende å hvilka anspråk på befolkningens deltagande i arbetet med fog kan göras, sådant deltagande bestämdt påfordras, äfven om detta deltagande icke kan ega rum i samma utsträckning som eljest. Men då frågan om vidden af invånarnes i orten deltagande i vägarbetet icke kan lämpligen prövas af någon annan än Eders Kongl. Maj:t, har Riksdagen funnit sig endast böra framhålla sin nämnda uppfattning. Ett definitivt vilkor för bifall till Eders Kongl. Maj:ts förslag har Riksdagen dock ansett böra uppställas, och detta är, att all för vägen behöflig, enskilde tillhörig eller af enskilde brukad jord lemnas utan er-

sättning, vare sig i form af bidrag från de vägbyggnadsskyldige till väganläggningen eller eljest såsom bidrag af enskilda personer, kommuner eller landsting.

Beträffande vägens framtida underhåll är Riksdagen af samma åsigt som statsrådet och chefen för civildepartementet i fråga om vinterväghållet; detta bör ortens invånare ovillkorligen vidkännas. Hvad det öfriga underhållet angår, lyser Riksdagen den förväntan att frågan härom, så snart ske kan, ordnas och att de väghållningsskyldige dervid icke befrias från skyldigheten att deltaga i underhållet.

Slutligen har Riksdagen velat fästa uppmärksamheten på angelägenheten deraf, att den i statsrådsprotokollet omförmälda utsträckning af vägen i sydlig riktning, hvilken sträcka ansetts böra af de väghållningsskyldige på vanliga vilkor utföras, påbörjas så snart som möjligt, på det att hela den ifrågavarande i det inre af Norrland framgående vägen måtte blifva färdig ungefär samtidigt.

Riksdagen har alltså bifallit Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition, med vilkor att all för den i propositionen omförmälda väganläggning mellan Wisträsk och Glommerträsk behöflig, enskilde tillhörig eller af enskilde brukad jord lemnas utan ersättning.

Stockholm den 6 maj 1891.

Med undersåtlig vördnad.
